

[Johan Nielsen.]

taget den side af sagen. Rigtigt, men forholdene lod meget tilbage at ønske, dengang vi overtog det. Vi var et amt af Danmark indtil 1946. Jeg tror, at mange danske ville skamme sig, hvis jeg i dag tog dem med f. eks. til Norderøerne og viste, hvor lidt man havde gjort for Færø amt dengang.

Men lad det hvile, lad os skrive det i sand. Lad os sige som den franske general i slaget ved søerne i Norditalien: dette slag er tabt, men der er tid til at vinde et nyt. Hvis I rækker os en broderhånd, så har vi tid endnu til at udbygge vort vejnet. Så får vi forbindelse mellem by og bygd og får en sund udvikling i gang. Så får landbruget store nye muligheder, så får vi beskæftigelse til vore arbejdsløse og erhvervshæmmede, og så kan vi fra bygderne til enhver tid få arbejdskraft til de fiskeforædlingsfabrikker, som ifølge sagens natur må blive mere eller mindre sæsonprægede. Hvis vi blot kunne løse det problem, så var meget sket for os.

Det er imidlertid ikke det eneste. Mennesket lever ikke af brød alene, står der skrevet, og dette skal nok passe. I hvert tilfælde vil jeg ikke vove at benægte det. Grundlaget under det danske samfunds uddannelse er underskolevæsenet. Alle børn skal gå i skole fra foreløbig det 7. til det 14. år, men alt dette er i støbeskeen; senere hen kan meget blive anderledes. På Færøerne deler vi skolevæsen med Danmark. Men der findes kun én statsskole, og det er seminariet i Thorshavn. Når jeg tænker på det, kommer jeg til at tænke på Ungarns forfatning og regeringsoverhoved i mellemkrigsårene. Ungarn var kongerige, men regeringsoverhovedet kaldtes præsident. Han var admiral, men Ungarn havde hverken havne eller flåde. Færøernes seminarium er interimistisk og har været det i mange år. Man har med hensyn til lokaler været omtrent lige så beskedne som Vorherre, der lod sig føde i en krybbe. Kan man fra dansk side være det bekendt? Samtidig med at man forarget taler om, hvor lidt visse andre har gjort for deres undersætter i de underudviklede lande, er forholdet det, at der på Færøerne kun er en eneste skole, og den har man ikke haft lokaler til i lange herrens tider. Dog lad os også skrive dette i sand;

jeg har bragt i erfaring, at man nu vil løse dette problem.

Jeg ville ønske, jeg var færdig nu, for jeg føler mig som en helvedesprædikant, der har givet menigheden tørt på, men der var så meget, jeg havde på hjerte. Det kan ikke nytte noget, at vi får havne, skibe, veje, tunneler, fabrikker og skoler, hvis vi ikke har nogen steder, hvor vi kan fange fisken. Man kan godt sige: navigare necesse est — det er nødvendigt at sejle — men det er ligeegyldigt, hvis vi ikke har nogen banker, hvor vi kan tage fiskene. Vorherre lagde omkring Færøerne nogle af de bedste og fiskerigeste fiskefelter i verden, men englænderne hugger fisken lige for næsen af os.

Fiskeriinspektionen lader meget tilbage at ønske. Jeg ved ikke, hvem der har skylden. Jeg er kun en lille mand, der selv har været fisker, og som derfor ønsker fiskerne de bedst mulige kår. Vi har i frisk erindring 3 trawleraffærer ved Færøerne. De to trawlere var af inspektionsskibet grebet i at fiske inden for territorialgrænsen og blev opbragt. Den tredje var blevet prisetaget, men stak af til England. De to første er frikendt ved landsretten, og den sidste svæver endnu på en gylden sky. Hvad siger færingerne hertil? Ja, hvis man taler med en gammel færøsk fisker, så siger han: jeg har observeret så mange hundrede engelske torsketyve, at jeg er bange for, at Danmark ikke varetager vore interesser. Jeg er bange for, at man skeler mere til flæsket end til torsken. Dette benægter jeg selvfølgelig på det kraftigste, men jeg vil ikke undlade at tilføje, at jeg ville ønske, man vogtede vore hjemlige fiskebanker lidt bedre. Det har derfor glædet mig at erfare, at man agter at gøre noget ved spørgsmålet om inspektion ved Færøerne.

Som mine ærede kolleger i det høje ting vil indse, har vi mange problemer på Færøerne, der trænger sig på, og som kræver en snarlig løsning. Jeg tror ikke på, at vi kan løse disse ved at sætte hinanden i særlige kaster, ved at klandre eller mistænkeliggøre hinanden og blive uvenner. Den slags har vi så meget af i denne onde verden. Hvorfor skulle vi strides, vi er jo brødre? Lad os sammen løse opgaverne i fred og fællesskab, som det sømmer sig ægte nordboer.